

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ 8

ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΟΧΥΡΟ

ΤΩΡΑ ΣΤΟ
NETFLIX

ΜΑΞ ΜΠΡΑΛΙΕΡ

Εικονογράφηση

ΝΤΑΓΚΛΑΣ ΧΟΛΚΕΪΤ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2023

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Max Brallier, *The Last Kids on Earth
and the Forbidden Fortress*, Viking,
an imprint of Penguin Random House LLC

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Douglas Holgate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Ειρήνη Παϊδούση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Θεωδωρής Τσώλης
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Γιώργος Παναρετάκης

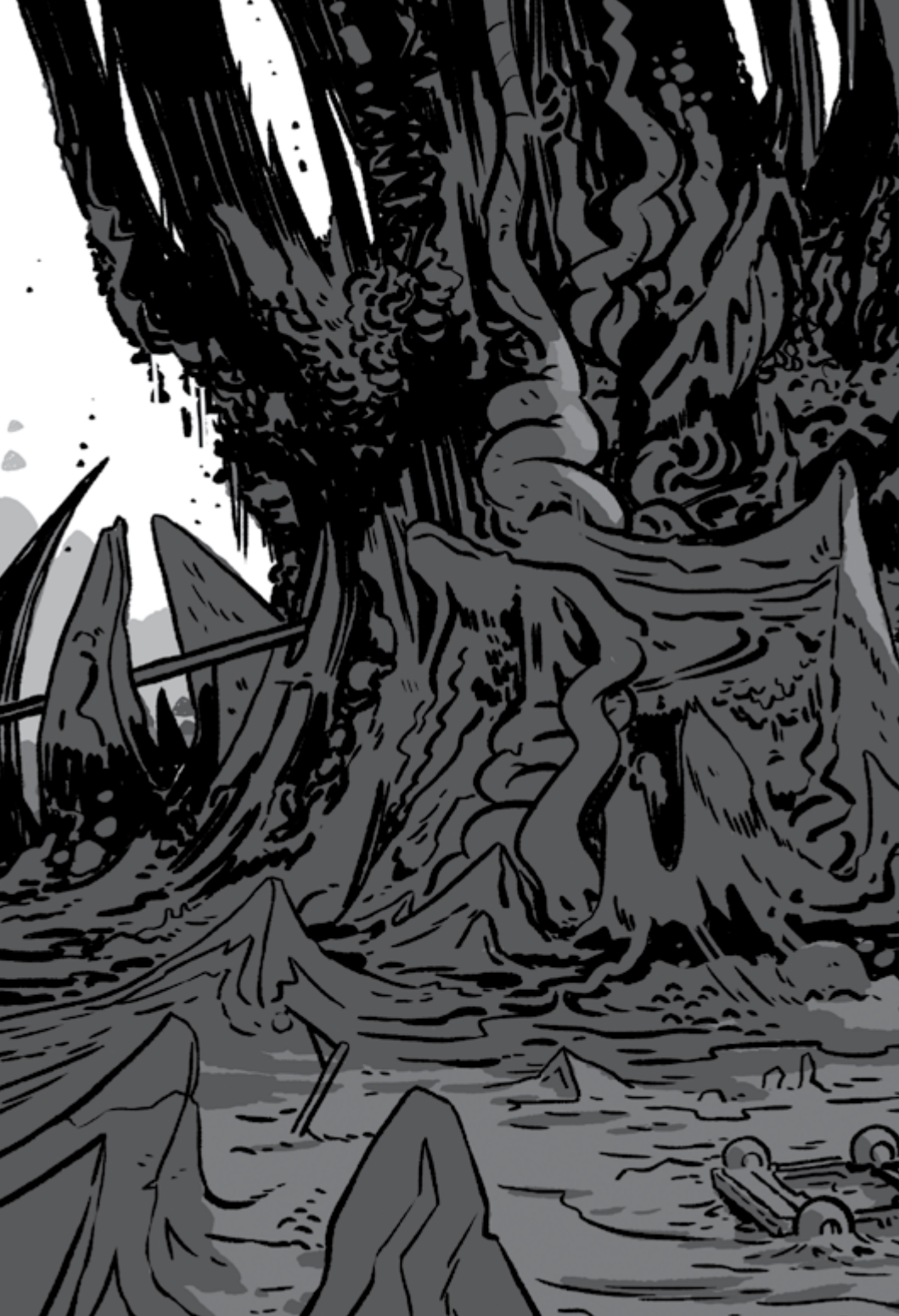
ISBN 978-618-03-3581-1
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83581
Κ.Ε.Π. 5666 Κ.Π. 18223

© 2022, Max Brallier (για το κείμενο)
© 2022, Douglas Holgate (για την εικονογράφηση)
© 2022, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΟΚ, βλέπω
βλέπω...

Το οχυρό
είναι;

Συμφωνήσαμε
- δεν παίζει
πάλι
το οχυρό.

Είναι
πέτρα;

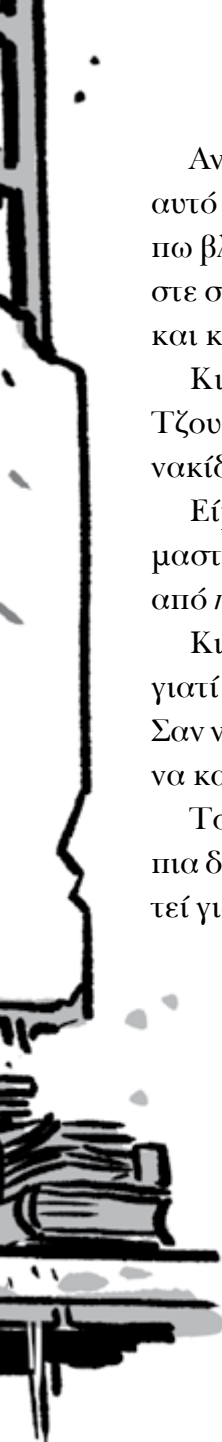
Όχι.

Είναι
βράχος;

Μα...

Κι ο βράχος
μεγάλη
πέτρα είναι!

Ανασηκώνω τους ώμους. Δε φταίω εγώ που είναι έτσι αυτό το μέρος. Δε φταίω εγώ που όποτε παίζουμε «Βλέπω βλέπω» τυχαίνουν όλο τα ίδια και τα ίδια. Καθόμαστε στο ίδιο μέρος και κοιτάζουμε το ίδιο πράγμα εδώ και καιρό.

Κι όταν λέω καιρό, δεν εννοώ ώρες. Ούτε καν. Η Τζουν κι εγώ είμαστε σκαρφαλωμένοι σε αυτή την πινακίδα –και κοιτάζουμε το οχυρό– *βδομάδες* τώρα.

Είμαστε σε φάση παρακολούθησης. Στην ουσία, είμαστε κατάσκοποι. Κατάσκοποι που κατασκοπεύουν από *πολύ, πολύ μακριά*.

Κι ευτυχώς που κατασκοπεύουμε από πολύ μακριά, γιατί η όλη φάση με το οχυρό με κάνει να τα χάνω λίγο. Σαν να κοιτάξεις οπτική ψευδαίσθηση που δεν μπορείς να καταλάβεις τι είναι.

Το κάνουμε τόσο καιρό, που η επιγραφή έχει γίνει για δεύτερό μας σπίτι (ή μάλλον τρίτο). Έχουμε βολευτεί για τα καλά. Έχουμε μαξιλάρια για να καθόμαστε, μηχανή για ζεστό κακάο που δουλεύει με ηλιακή ενέργεια, και αρκετά κόμικς για να διαβάσουμε μέχρι την *επόμενη* συντέλεια του κόσμου.

Το καλό της υπόθεσης: η Τζουν κι εγώ βρήκαμε την ευκαιρία να δεθούμε περισσότερο. Έχουμε καμιά εκατοστή δικά μας αστεία κι έχουμε εξελιχτεί σε σούπερ κολλητούς, που ποτέ μα ποτέ δεν τσακώνονται...

Για τελευταία
φορά: ΔΕΠ είναι
ευαίσθητος στη Δύναμη
ο Τζαρ Τζαρ*! Είναι
– έι, με δουλεύεις πάλι,
έτσι δεν είναι;

Μίνι-
νίνι-νι!

Ήταν ατέλειωτες και πολύ αλλόκοτες αυτές οι εβδομάδες. Πόσο αλλόκοτες; Από πού να αρχίσω... και πού να τελειώσω.

Ας αρχίσω από το *εδώ*: Η Τζουν κι εγώ είμαστε σκαρφωμένοι πάνω στη σκαλωσιά της πινακίδας. Η Τζουν κάθεται οκλαδόν και φοράει πλεχτό σκουφί και στρατιωτικό τζάκετ – πολύ κουλ λουκ και ζηλεύω που το σκέφτηκε πρώτη. Το μόνο που έχω εγώ είναι ένα απλό κασκέτο μπείζμπολ και τη φωτογραφική μου μηχανή.

Μετά, είναι το *εκεί κάτω*: μια υπερυψωμένη σιδηροδρομική γραμμή.

Η γραμμή αυτή οδηγεί σε εκείνο το πράγμα *πέρα*

* Χαρακτήρας από τον *Πόλεμο των Αστρων*. (Σ.τ.Μ.)

μακριά: το οχυρό που μοιάζει με κάτι που θα νοίκιαζε ο Σκέλετορ* για πάρτι γενεθλίων.

Είναι ανατριχιαστικά αλλόκοτο. Είναι κάτι που φτιάχτηκε εδώ; Κάτι που έχτισε κανένα παλαβό τέρας-αρχιτέκτονας; Ιδέα δεν έχουμε. Το μόνο που ξέρουμε είναι πως *δεν είναι φυσιολογικό*.

Και τι άλλο δεν είναι φυσιολογικό; Το Κοσμικό Χέρι. Το γεμάτο βεντούζες πλοκαμογάντι από άλλη διάσταση που είναι για πάντα τυλιγμένο γύρω από τον καρπό και τα δάχτυλά μου. Το Κοσμικό Χέρι έκανε πάντα ένα και μόνο πράγμα: μου έδινε τη δυνατότητα να κρατώ τον Κόφτη του Λούιβιλ και να χρησιμοποιώ την ενέργειά του για να ελέγχω τα ζόμπι.

Κι ύστερα έγινε κάτι *φοβερό*. Έλεγξα ένα ζόμπι χωρίς τον Κόφτη – *μόνο* με το Κοσμικό Χέρι.

Από τότε, το Κοσμικό Χέρι μοιάζει να... *εξελίσσεται*.

* Χαρακτήρας από το *He-Man and the Masters of the Universe*. (Σ.τ.Μ.)

Άσε που τις τελευταίες εβδομάδες έχει αλλάξει *φοβερά*. Και με τρομάζει. Τόσο πολύ, που το έχω κρατήσει μυστικό.

Νιώθω σαν εκείνον τον χαρακτήρα σε όλες τις ταινίες με βαμπίρ, που τον δαγκώνουν αλλά δε θέλει να το μάθει κανείς, και τριγυρνάει κρύβοντας τα σημάδια από το δάγκωμα και γίνεται όλο και πιο παρανοϊκός και τρελαμένος.

Αλήθεια τώρα, μέχρι που φοράω έξτρα φαρδύ μπουφάν με τεράστια μανίκια, για να κρύβω το Κοσμικό Χέρι που μεγαλώνει και αλλάζει. Έτσι και ρίξεις όμως μια ματιά, θα δεις ότι είναι—

**ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ!
ΠΙΟ ΦΟΛΙΔΩΤΟ!
ΠΑΕΙ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΠΑΝΩ!
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΟΛΥ ΦΑΓΟΥΡΙΣΤΙΚΟ!**

Αρχίζω να νιώθω το Κοσμικό Χέρι σαν... δικό μου.

Ή ακόμα χειρότερα, σαν να είμαι εγώ δικός του. Και δεν μπορώ να κάνω τίποτα για αυτό. Αν ήταν εδώ το τερατοφιλαράκι μου η Σκέλκα, είμαι σίγουρος πως θα είχε κάτι να μου προτείνει για να το ξεφορτωθώ – αν και δε μου αρέσει και πολύ να φαντάζομαι τις προτάσεις της...

Η Σκέλκα όμως δεν είναι εδώ. Ούτε και ο Ρόβερ. Και –το χειρότερο απ’ όλα– ούτε ο Κούνιντ, ο Ντερκ ή ο Σαλιάρης. Έχουν εξαφανιστεί.

Ανησυχώ πολύ για αυτούς.

Όσο και για το ότι αρχίζω να γίνομαι κανονικό *TE-PAΣ*.

Δεν αντέχω άλλο να τα κρατάω όλα μέσα μου. Κάτι πρέπει να κάνω.

Ξέρω τι πρέπει να κάνω. Πρέπει να πω στην Τζουν για το Κοσμικό Χέρι – ότι *αλλάζει*, και μάλιστα *πολύ*. Ίσως αυτό να ξαλαφρώσει λίγο τη συνείδησή μου.

Βδομάδες τώρα προσπαθούσα να βρω το κουράγιο να της μιλήσω, αλλά δεν κατάφερνα να αρθρώσω λέξη. Κάθε φορά που πάω να πω κάτι, μου κόβονται τα γόνατα και είναι σαν...

Σήμερα όμως το πήρα απόφαση.

Θα της το πω. Θα το ξεφουρνίσω. Τέρμα οι δικαιολογίες. Θα το πω, έτσι απλά. Δυνατά. Με λέξεις.

Εδώ και... ΤΩΡΑ.

«Τζουν, κοίτα» αρχίζω, και προσπαθώ να ξεχάσω το στομάχι μου που είναι δεμένο φιόγκος και να μιλήσω καθαρά. «Πρέπει να σου πω... κάτι. Κι αυτό το κάτι μπορεί να είναι πολύ, πολύ—»

Εκείνη τη στιγμή, τα δόντια μου αρχίζουν να κοπάνανε μεταξύ τους. Η πινακίδα τραντάζεται. Ακούμε τον ανατριχιαστικό ήχο σκουριασμένου μετάλλου που τρίβεται πάνω σε ακόμα πιο σκουριασμένο μέταλλο.

Έρχεται το τρένο.

«Πάτα παύση, μεγάλε. Κοντεύει να φτάσει το τρένο» λέει η Τζουν. «Ήρθε η ώρα». Προσπαθεί να το παίξει ήρεμη, ακόμα κι αν δεν έχει *καμία* σχέση με ηρεμία αυτό που πάμε να κάνουμε.

Ξαφνικά, εμφανίζεται το τρένο – περνά από κάτω μας, με τους τροχούς να σκληρίζουν και να τρίζουν.

Η Τζουν σηκώνεται. «Να τος». Δείχνει. «Ο Μικρός Πιτσιλάς».

Ο Μικρός Πιτσιλάς είναι το τέρας που φυλάει σκοπιά ανεβασμένο πάνω στο τρένο. Τους λέμε Πιτσιλές επειδή σε κάθε τους βήμα αφήνουν κηλίδες γλίτσας. Κι αυτόν εδώ τον λέμε Μικρό Πιτσιλά, γιατί... ε, είναι πιο μικρός από τους υπόλοιπους.

Η Τζουν σκαρφαλώνει στο γείσο της πινακίδας. Ξεροκαταπίνω και την ακολουθώ, ενώ εκείνη φωνάζει «ΠΗΔΑ!»

Και πηδάμε...

Βλέπεις, ήμουν υποψήφιος δήμαρχος της Πόλης του Μολάκιου, της κοινότητας των (κυρίως) φιλικών τεράτων που ζουν μέσα στο Μιλένιουμ Σούπερ Μολ – που είναι κολλημένο πάνω σε μια θηριώδη σαρανταποδαρούσα που αποκαλούμε Μολάκιο.

Άρχισαν όμως να συμβαίνουν διάφορα πράγματα, πολύ γρήγορα.

Πρώτα, μάθαμε ότι το Μολάκιο κατευθυνόταν προς τον μεγαλύτερο εχθρό μας, τον Θραλ, αφού το είχε καταλάβει μυστικά ένας από τους μοχθηρούς υπηρέτες του. Και... κατά κάποιον τρόπο, έφταιγα εγώ για αυτό. Είχα ορκιστεί να προστατέψω τα τέρατα πάνω στο Μολάκιο, ενώ –χωρίς να το θέλω– τα οδηγούσα στο στόμα του λύκου, για να γίνουν αιώνιοι υπηρέτες του Θραλ. Και για όλα αυτά έφταιγε η αστόχαστη, επιπόλαιη, παρορμητική μου απόφαση να χρησιμοποιήσω το Κοσμικό Χέρι.

Παραιτήθηκα λοιπόν από την υποψηφιότητα για δήμαρχος – και αποφάσισα να σταματήσω να είμαι ευγενικός και να αρχίσω να λέω τα πράγματα με το όνομά τους. Να λέω ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Εκείνη η μάχη που σας έλεγα; Έχει ήδη αρχίσει, πολύ πιο γρήγορα από όσο θα έπρεπε – και για αυτό φταίω εγώ.

Χρησιμοποίησα τη δύναμή αυτή που δεν καταλαβαίνω, και αποκάλυψε στις δυνάμεις του Θραλ το σημείο που βρισκόμαστε.

Για αυτό μας επιτέθηκαν πριν οι Ουρλιαχτές, για αυτό έρχεται τώρα ο ίδιος ο Θραλ.

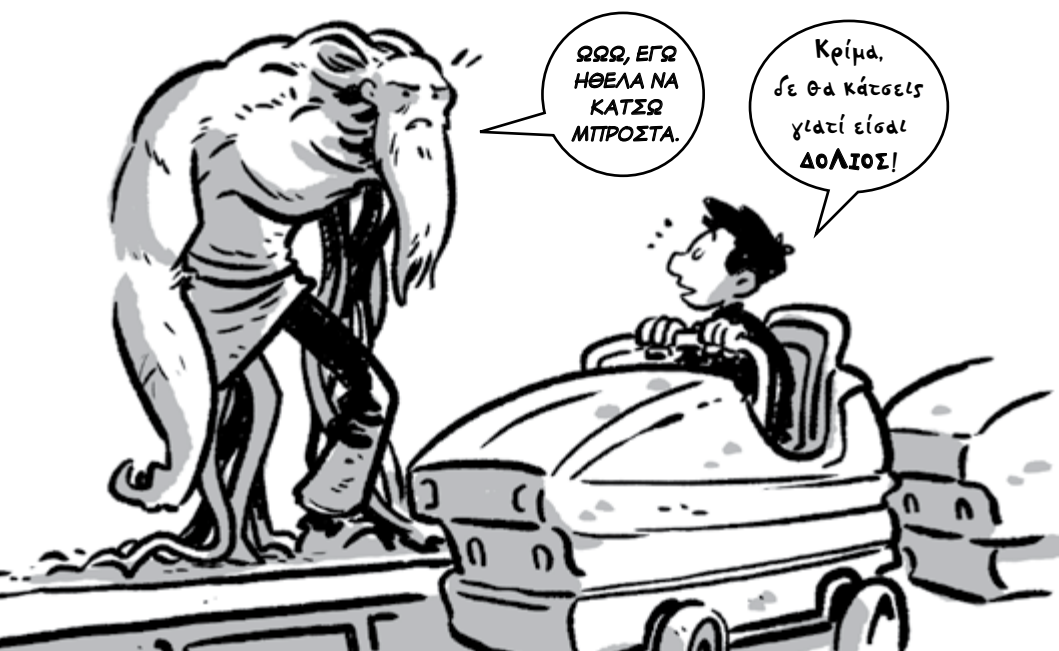
Τότε όμως εμφανίστηκε ο Θραλ με τη στρατιά του. Ήταν έτοιμος να μας αφανίσει όλους, όταν μπήκε στη μάχη ο Γκαζι και του έβαλε τρικλοποδιά. ΓΙΟΥΠ!

Μετά όμως ο Θραλ χτύπησε τον Γκαζι με ένα κοκαλομαστίγιο. ΓΙΟΥΠ... ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΟΥ!

Καθώς όμως έσφιγγε ο Θραλ τον χτυπημένο Γκαζι, είπε κάτι. Κάτι που αλλάζει *πολλά* για εμάς:

«Έχω μεγάλα σχέδια, Γκαζι. Για να τα ολοκληρώσω, χρειάζομαι αυτό που είναι μέσα στο κεφάλι σου. Και θα το πάρω. Ξέρω ένα πλάσμα που θα βγάλει την πληροφορία που θέλω από το μυαλό σου».

Ό,τι κι αν είναι αυτό που χρειάζεται ο Θραλ από το μυαλό του Γκαζι, είναι σίγουρα κάτι που θέλουμε να μάθουμε κι εμείς. Δεν έχει καν σημασία τι είδους πληροφορία θα είναι, αφού ένας είναι ο κανόνας για να νικήσεις έναν δόλιο πολέμαρχο: *ποτέ* μην αφήσεις τον δόλιο πολέμαρχο να αποκτήσει αυτό που θέλει.

Ο Θραλ έγινε καπνός με τον Γκαζτ, για να τον παραδώσει στο μυστηριώδες εκείνο πλάσμα που, απ' ό,τι φαίνεται, είναι ειδικό στην απόσπαση πληροφοριών από μυαλά; Περίεργη δουλειά. Και πώς γίνεται κανείς ειδικός σε κάτι τέτοιο; Κάνει κάπου μαθήματα;

Κάθε άλλο παρά νίκη ήταν. Το Μολάκιο είχε χτυπηθεί, και μάλιστα άσχημα.

Θα μπορούσαν όμως να ήταν πολύ χειρότερα τα πράγματα.

Α, όχι, περίμενε: *ήταν* πολύ χειρότερα τα πράγματα.

Γιατί όταν το έσκασε ο Θραλ, ανακαλύψαμε ότι ο Κούνιτ, ο Ντερκ και ο Σαλιάρης είχαν εξαφανιστεί. Έτσι απλά, έγιναν άφαντοι!

Ο μόνος λόγος που δεν έχω παραλύσει από τον φόβο και τη στενοχώρια αυτή τη στιγμή, είναι γιατί η Γιουρσλ-η μάγισσα του εμπορικού κέντρου και τύπου δασκάλα του Κούντ- ορκίζεται πως ο Κούντ και ο Ντερκ είναι κάπου ζωντανοί. Λέει ότι απλώς τηλεμεταφέρθηκαν. Και πρέπει να την πιστέψω, γιατί μιλάμε για τον κοληλιτό μου εδώ πέρα. Και τον... Ντερκ μου. Και τον Σαλιάρη, που είναι αξιολάτρευτος, απαραίτητος και διαρκώς γλιτσιάρης.

Ο Τζόνι Στιβ, ο πραγματικός δήμαρχος της πόλης του Μολάκιου, μας βοήθησε να οργανώσουμε ομάδες αναζήτησης. Τέρατα-εθελοντές σκορπίστηκαν παντού καβάλα σε καύκαλα για να ψάξουν τους φίλους μας.

Έχουμε πολλά να κάνουμε και δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.

Γιατί ο Θραλ ετοιμάζει τον Πύργο. Κι όταν τελειώσει και μπει σε λειτουργία, θα έρθει στον *δικό μας* κόσμο ο Ρέτζοχ ο Αρχαίος, ο Καταστροφέας των Κόσμων και θα κάνει αυτό που κάνει τόσο καλά, που *το λέει και το ίδιο του το όνομα*: ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

Έτσι, η Τζουν κι εγώ αφήσαμε το Μολάκιο να γίνει καλά και τις ομάδες αναζήτησης καυκάλων να βρουν τους φίλους μας, για να κυνηγήσουμε μόνοι μας τον Γκαζι και τον Θραλ.

Όχι πως ήταν δύσκολο να εντοπιστεί ο Θραλ. Το μόνο που είχαμε να κάνουμε ήταν να ακολουθήσουμε τα ίχνη καταστροφής και περικοκλάδων. Που μας οδήγησαν εδώ.

Στο οχυρό.

Εδώ σταματούσαν τα ίχνη του Θραλ. Πράγμα που σημαίνει ότι εδώ έφερε τον Γκαζι.

Κάποια στιγμή το Μολάκιο μας πρόφτασε και κρύφτηκε σε μια σήραγγα εδώ κοντά. Τώρα η Τζουν κι εγώ το χρησιμοποιούμε σαν κέντρο επιχειρήσεων, και γυρνάμε κάθε βράδυ για να δούμε αν βρήκαν τίποτα οι ομάδες αναζήτησης καυκάλων για τον Κούνιτ και τον Ντερκ.

Και κάθε πρωί, ξαναγυρνάμε στην πινακίδα να παρακολουθήσουμε το οχυρό, και να καταστρώσουμε κάποιο σχέδιο για να εμποδίσουμε τον φιλαράκο του Θραλ να αποσπάσει πληροφορίες από το μυαλό του Γκαζι.

Μόνο που τα σχέδιά μας πάντα αρχίζουν και τελειώνουν με ένα «να μπούμε στο οχυρό και να ανακαλύψουμε τι συμβαίνει».

Μόνο που *δεν* είναι εύκολο να μπούμε στο οχυρό. Σκεφτήκαμε να πηδήσουμε στις γραμμές του τρένου και να τρυπώσουμε από μία από τις *μνῶδεις* χαραμαδόπορτες του οχυρού. Είδαμε όμως ένα πουλί να προσπαθεί να περάσει, και η ιδέα πήγε γρήγορα περίπατο...

Καταστρώσαμε, λοιπόν, άλλο σχέδιο: να πηδήσουμε πάνω στο τρένο, να απαγάγουμε τον Μικρό Πιτσιλά και να τον κάνουμε να τα ξεράσει όλα!

Μόνο που κι αυτό το σχέδιο πήγε περίπατο, πριν από

λίγα μόλις λεπτά, όταν κάναμε εκείνο το μεγάλο, γελοίο άλμα και—

«ΑΑΑΑΑΑΑΓΚΧ!»

Κάποιος ούρλιαξε. Ίσως ήταν η Τζουν. Ίσως εγώ. Ίσως και οι δυο μας, γιατί...

Ακόμα δεν αρχίσαμε, και το σχέδιο πάει χάλια. Υπολογίσαμε *τελείως* λάθος τη στιγμή που θα πηδούσαμε, και τώρα πέφτουμε, αλλά *όχι* πάνω στον Μικρό Πιτσιλά, για να τον αιχμαλωτίσουμε.

Μετά την Ηρωική
Αποστολή του Κουίντ και
του Ντερκ, τα Τελευταία Παιδιά
στη Γη είναι και πάλι μαζί – σύντομα
όμως έρχονται αντιμέτωπα με μια καινούρια
τρομερή πρόκληση. Μέσα σε ένα οχυρό από άλλη
διάσταση, ο απαίσιος Θραλ μαζί με τον καινούριο
ελεεινό συνεργό του σχεδιάζουν κάτι φρικτό.
Ο Τζακ, ο Κουίντ, η Τζουν και ο Ντερκ κάνουν τα
δικά τους σχέδια για να μπουν κρυφά στο οχυρό
πριν προλάβει ο Θραλ να ολοκληρώσει τον
μυστηριώδη Πύργο, ένα οικοδόμημα που
θα μπορούσε να σημάνει το τέλος
αυτής της διάστασης.

*Πλοκή που θυμίζει βίντεο γκέιμ, εφηβικό χιούμορ,
συχνές αναφορές στην ποπ κουλτούρα και αστείοι
διάλογοι: εξαιρετική επιλογή ακόμα και για τους
απρόθυμους νεαρούς αναγνώστες.*

Booklist

ISBN: 978-618-03-3581-1

9 786180 335811

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83581

από 9 ετών

metaixmio.gr